

JAUME GONZÁLEZ PADRÓS
Institut de Litúrgia ad instar
facultatis

La gràcia de l'aplicació de la reforma litúrgica que creiem trobar al monestir de Montserrat és la fusió d'un discerniment i d'una responsabilitat

La reforma litúrgica a Montserrat

Qui millor per explicar-nos la reforma litúrgica a Montserrat que un monjo que l'ha viscut des de dins al llarg de seixanta anys? Parlem del P. Bernabé Dalmau i del seu llibre que porta per títol: *La reforma litúrgica a Montserrat. Apunts per a la història* (Publicacions de l'Abadia de Montserrat 2024).

Aquests modestos “apunts per a la història”, farcits d'experiències, ens mostren la voluntat d'una comunitat monàstica de treballar pel màxim testimoniatge del tresor que posseeix en la seva vocació col·lectiva de buscar Déu.

El Concili Vaticà II fixà unes línies que obligaven al mateix temps a la fidelitat i a la creativitat. Una vida monàstica rutinària no tindria sentit. La gràcia de l'aplicació de la reforma litúrgica que creiem trobar al monestir de Montserrat és la fusió d'un discerniment i d'una responsabilitat, amb l'establiment d'unes bones bases per consolidar l'obra que es pretenia dur a terme: fidelitat a l'Església i servei al poble de Déu.

És conegut el pes que a les diòcesis de Catalunya i més enllà i tot ha tingut la comunitat benedictina a través de la promoció dels quatre congressos litúrgics que porten el nom de Montserrat i tot el que això suposa en la formació intel·lectual, espiritual i artística dels monjos. Els fruits els tenim aquí. En un bon moment de recursos humans van saber llegir la pròpia tradició de monestir i de santuari per tal d'aplicar-hi l'esperit conciliar.

Certament l'orientació hauria po-

gut prendre un altre caire. El llibre parla d'opcions (llengua del poble, repertori musical propi, transmissions) i també de figures senyeres (els quatre grans compositors) que en foren els creadors. Potser si allò que es va fer fa mig segle s'hagués de fer ara el resultat seria diferent. Però el treball d'aquella època ha permès una consolidació de dignitat envejable, vàlida fins i tot en el moment present de menys recursos humans.

Sabem que el P. Bernabé Dalmau, que mai no amaga les seves preferències i ens té acostumats a una *finezza* que no es descontrola, va voler guarir-se amb salut i mostrà el manuscrit a tres germans de comunitat que mentrestant han assolit màximes responsabilitats en el món monàstic i acadèmic. És un aval que ensorra certs tipus de crítiques, sense que per això l'autor deixi d'admetre que la visió dels fets pugui ser criticada. Però per damunt de tot es nota com a través d'estructures hi ha un afany pastoral i podríem dir fins i tot un desig d'elevat la litúrgia a una certa dignitat cultural. És allò que fa que el culte cristià obtingui també un humanisme evangelitzador, a fi de comptes.

No voldria amb aquestes reflexions deixar entendre que ens trobem davant d'una filosofia de la litúrgia, perquè el llibre es llegeix amb la mateixa fruïció que un anecdotari. Però anecdotari seriós. Deixant que el lector sigui prou intel·ligent per copsar com rere els mitjans i les estructures s'hi juga una realitat tan seriosa com és l'Església en oració, és a dir, la litúrgia. ■